

Една пейка до стената и две каци изпълват останалото пространство. От чучурчето на охладителя се точи в черен котел бистра струйка.

Асен, в изцапана риза и с цигара в уста, пресипва с голямата гребалка последната каша от каците. Сетне подсилва огъня и сяда на пейката до дядо Михал.

— А! Заповядайте, заповядайте да разгледате нашият дестилатор! — посреща ме той. — И, услужете си сами, моля ви се! — сочи с поглед към чучурчето.

Гребвам с издълбаната кратунка, голяма колкото кафена чашка, в котела. Прясната, още топла ракия отначало припарва и разлива ароматна слабост по цялата снага, която после неусетно се превръща в приятно самочувствие на бодрост и сила.

— Е? Как ти се струва тоя земен сок? . .

Аз помагам да напълним казана, нося дърва отвън. Сетне сядаме на пейката.

Дядо Михал излиза към селото. Той дълго тътри схванатите си крака, за да изкачи стъпалото пред вратата. Асен го гледа, докато закриви към мегдана. После се обръща към мене: